

PRILOG 1

PJESME FLORIJANA ANDRAŠECA KAO POTICAJ ZA STVARANJE – odabrali stih(ove) ili pjesničku sliku iz pjesme kao poticaj za stvaranje.

Tam pri našoj staroj Muri

Tam pri našoj staroj Muri,
Tam ti nekaj viek šlafuri.

Tam pri našoj staroj Muri,
Brodar ognja rano kuri.

Ober Mure pivak leče,
Stari melin pak klepeče.

Tam po Muri čuonek plava,
Vu njem zlatar premišljava.

Tam po našoj staroj Muri,
Viek se zduvaju mahuri.

Črez šumu

Kak lepo je iti
I vreme trošiti
Črez šumicu gustu i zeleni gaj.
A šumski matuli
Su spevat me čuli
I čekaju budni, da dojdem nazaj.

Tak kmična je steza,
Sam vidi se breza,
Kaj jena se kora tek malo beli,
A listje zeleno
I svrže tak leno,
Prepuno je rose na stezu visi.

Vrbe

Tam kraj naše gmajne
Stoje vrbe stare,
Ak je vruče, sunce žari,
One to ne mare.
Pokraj njih žubori potok,
Korenje im hladi,
I zelenu travu s kraja
Potihoma gladi.

One su tam već zdavna,
Život jim je lepi,
Svrže jim na potok visi,
kaj su dosta stare,
A voda im listje plavi,
Da se ne ispare.

Lepa steza kraj njih vodi
V bujne senokoše,
One vabe prolaznike
I vreme njim troše.

Proleče

Svanulo je proleče
Vetrek niše cvet,
veselo sve okoli,
premenil se svet.

Rano vidiš več orača,
Gde za plug drži,
Da odehne trudnoj marhi,
Gda, gda postoji.

Opet orje, dale, dale,
Brazda se vrti.
Mala ševa z milom pesmom,
Njega veseli.

Žarko sunce zemlu greje,
Sve se oživi,
Saki črvek zemle zide,
Nemre več da spi.

Ftičeki iz dalkih krajov,
več su opet tu,
Gnezde si po grmu grade,
To njim domek bu.

Trsek lista vun podeva,
Kaj bu grojzdje mev,
I žuri se rasti, kaj bu
V jesen predi zrel.

Senokoše deždek drami,
Stiha se bude,
Šume, lugi prolistaju,
Zeleno bu se.

Žito opet ne zamudi
Sve zrelidbe čas,
Ne bu dugo kaj i na njem
Videti bu klas.

Zarad toga je proleče
Doba radosti,
Kajti onda je sva narav
V lepoj mladosti!

Leto

Oh, kak lepi den je letni,
Sve mu okol cvete;
Svakog grma od radosti,
Ruža ti zaplete.

Polem iduč i livadam,
Sve ti cveta živo,
Hladna rosa sve zaleva,
Svaki den marlivo.

Tamo steza se zavija,
S cvetjem sa bogata,
Iz daleka tak se vidi,
Kak da je od zlata.

Oblaki se beli dižu,
Kak da su iz snega,
Zeleno ti granje krasi,
Svakog dola, brega.

Blagi vetrič zelen grmu
Listje sim pak tam niha,
A matuli se med cvetjem,
Spominaju stiha.

A čmelice pak marljive,
S cveta na cvet leču
I slatkoga meda nose
Pak v seti nameču.

Jesen

Kada več vu trdno jesen
Listje padne z dreva,
Več ne čuješ nigde ftiča,
Da ti zapopeva.

Sva nevludna, modra megla
Po polu se vleče,
Listje z dreva opadajuč
Po grmju šepeče.

Zemla ka svoj rod je dala,
K spanju se pripravila,
Cvetje ko bu ju krasilo
Ocvelo ostavila.

Sneg

Sneg je prvi opal,
Bele se poljane;
Mir, tišina vlada,
Polem na sve strane.

I selo se beli,
Pofarbano snegom,
Granje se podvija,
Na strehe pod bregom.

Kavrani i vrane,
Nekak grakču čudno,
I sirote gladne,
Sim tam leču mudno.

Kraj potoka vrbe,
V snegu su zaspale,
Više se s pastiri
Ne budu igrale.

Cveti, s kojim vrti
V jeseni su puni,
S kapicom od snega
Glave drže vuni.

A trava je čisto
Snegom sa pokrita,
Do proleča ona
Za sunce ne pita.

A potočić bistri
V ledu se odmarja,
Nit ž njim šar zeleni
Več ne razgovarja.

Žabice i puži
V zemlu su se skrili,
Jer oni vu snegu
Ne bi živi bili.

Sneg je prvi opal....
Treba budu sane,
dok nam opet toplo
Proleče ne osvane.